

ποτέ δὲν εἶδα καὶ ποτέ δὲν τὰ νόησα.
Τὸ τοπίο σὲ φῶς θαμπὸ
ἀναλλοίωτο κι ἀγευστο.
Τῇ σιωπῇ πρὶν ἀπ' τῇ θύελλα
ποῦ ὅλο στέκει, δὲν λέει νὰ ξεσπάσει.

Μαρμαρωμένα τὰ σώματα
σὲ προσδιορισμένα ἀνάκλιντρα
σὲ πλῆθος ξιμῶλα ἀνάμεσα.

Εἶναι νεκροί; Διακρίνω
ἐκφραση αἰλούρων
στῶν βλεφάρων τὸ ἀργὸ ἀνοιγοκλείσιμο
σὲ μάτια σθησιμένα
—φριχτὴ αἰμοδορία—
καὶ στῶν χειρῶν τίς συρτές τίς κινήσεις,
καθὼς τῶν φιδιῶν,
τὸν πανικὸ καὶ τὴ φοβέρα ἀντάμα.

Τῆς τροφῆς χωρισμένη ἡ λήψη
σὲ σχήματα καὶ εἶδος.
Κατὰ τὰ ἄλλα ἡ στείρωση
πὺθ θαθεῖα ἀπὸ τῇ σήψη,
ὅσο ὁ χωρὶς ἥλιο οὐρανός.

Δὲν εἶναι τούτη ἡ γῆς. "Οχι.
Μῆτε τῶν ἀστέρων τὸ σύστημα.
Ἐδῶ εἶν' οἱ ἐξεληθόντες τῶν πυλῶν τοῦ Κόσμου,
αὐτοὶ ποῦ φύγαν μακριά,
οἱ ἐκπεσόντες, μετέωροι τῶν ἀδύσων.

Ἐδῶ εἶν' ὁ ἀντίκοσμος.

Οἱ ποῦ σταίνουν σκάλες κι ἀνεβαίνουν
καὶ πάλι μετέωροι τῶν ἀδύσων.
Αὐτοὺς ποῦ ξμειναν ἢ γύρισαν πίσω
κανεῖς δὲν θυμᾶται.
Ἐδῶ εἶν' ὁ ἀντίκοσμος
καὶ καρπὸς γνώσεως
καρπὸς ἀπέπιδας ἀγνοίας.

Τώρα κρύος φόδος μὲ συνέχει.

Παληότερα μιλήσαν περὶ τῆς Ἑλευσεως
καὶ τώρα κοντά, σὰν ἔπεσεν κραυγὴ Ἑάλω ἡ Πόλις,
μιλᾶν πῶς θὰ πλέφει τὸ μισχάρι στὸ αἷμα
κι ὁ Βασιλεὺς ὁ μάρτυρας θὰ ἐγερθεῖ
καὶ θὰ ἐπιστρέφει ἡ Πόλις.

Ἔτσι πάντα ἐλπίζαμε.

Ἄλλ' ἐγὼ στάζοντας φαριμάκι
τί νὰ πῶ γι' αὐτὰ ποῦ μὲ σπαράζουν;

Τότε ἄκουσα τὰ τελευταῖα τὰ λόγια:
Νὰ θυμᾶσαι τὰ ποῦ εἶπε
ὁ ληστής μετὰ τὸ μνήσθητι.
Ἐπραγματώθη ἡ Ἑλευσις.
Ἀπομένει τῶν Οὐρανῶν ἡ Βασιλεία.

1 Ἰωάννου, ΚΑ' 8

1965

ΑΓΓΕΛΟΣ ΦΩΤΙΟΣ ΠΑΣΧΑΛΑΣ

ΤΡΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Γράμμα Πρῶτο

Ἦ ἐρημία.
Ὡσάν νὰ εἶσαι στὸ δῦθος τοῦ ὕπνου,
ἔως τὴν ἐξουθέנוση,
ὥσάν νὰ ἔχει ἡ ἄδυσο κέντρο.
Τέτοια ἐρημία.

Κι ἡ πύλη ἔγινε γιὰ νὰ εἰσχωρήσεις
κι ὄχι νὰ ἔγεις.

Τι ἀξίζει νὰ ἱστορήσεις
γιὰ τῆς ἐρήμου τὸ λέοντα,
ἢ γιὰ τὸ λύκο ποῦ ὀλοένα ἀνεβαίνει ψηλὰ νὰ πεθάνει,
γιὰ τὸν ἀητὸ στὴν παγωνιά τοῦ χειμῶνα.
"Οχι, γι' αὐτὰ μὴ μιλήσεις.

Νὰ θυμηθεῖς τὸ δεντρί
ποῦ ἀπόμενει μόνον στὸν ἀπέραντο κάμπο,
στὴν ἡσυχία καὶ στὸ κᾶμα
τοῦ καλοκαιριοῦ τ' ἀνελέητου,
ἢ στὴ σπορὰ τῶν ἀστραπῶν καταμεσὶς.

Καὶ τὸ θαλασσινὸ βραχίονα
σὲ νύχτια κάλμα,
ὥσάν νὰ ἐκλείσθῃ ὁ οὐρανός,
ἢ στὴ μανία τῶν νερῶν καὶ τῶν κυμάτων

καθὼς ξημερώνει.

Καὶ τὸ ἔνα κυπαρίσσι
στὴ θαθεῖα ρεματιά
ποῦ πάει νὰ ξεπεράσῃ.

Αὐτὸ τὸ μῆνυμα.

Ἦ Τιμόθεε, σοῦ γράφω
βλέποντας τοῦ πελαργοῦ τὴν πάλιν μὲ τὸ φίδι.
Σοῦ γράφω καὶ μαίνονται ἐντός μου
ἡ ἀγάπη κι ὁ δαίμονας
καὶ μὲ ρημάζουν.

Γράμμα Δεύτερο

Ἐγραψα καὶ ἀπάντησιν δὲν πῆρα.
Ἐγενεσα καὶ δὲν εἶδα σινιάλο οὐράνιο,
ροῦχο καθάριο, ἀπλωμένο
νὰ ντύσω τὴν ἐντός μου γυμνότη.
Ἦ κλωστή, ἔστω παραδομένη στὸν ἄνεμο,
νὰ δεθῇ, νὰ μὴ φύγῃ.

Καὶ πῶς νὰ περάσει τὸ δλέμμα μου
τέτοια ἀπόστασιν πυκνῆς ἀδεσδιότητος;

Κάτι μοῦ λέει

πώς άγίασε κι έχει φύγει για πάντα.
Άραγε εγώ, ό δέσιμος τών φθαρτών,
υπάρχω για κανένα;

Άν ποτέ φτάσει ή φωνή μου,
θάναι πολύ μακρινή
και δέν θά πιστέψει
και θ' απομείνω παντοτεινά αποζητώντας.

Τιμόθεε, σου γράφω:
Με καταδιώκει ή θύελλα
και τό φαριμάκι από κείνο τό φίδι
δέν έδωκε τέλειο μόλεια ακόμη
κι ό πελαργός πάντα άγωνιζά πεινασιμένος.

Γράμμα Τρίτο

Άν μου γράψεις
θά είμαι στίς Θήδες.
Στή διδαχή του Τειρεσία.
(Τά έπικειμενα δεινά μακραίνουν τούς δρόμους)
Μετά θά ταξιδέψω κατά τό νοτιά.

Όταν τής νοσταλγίες ό ρυγχος είναι άπύλωτο,
πώς μπορείς ν' αγαπήσεις τή μοίρα,
πώς νά σέ ήσυχάσει κλεισιμένο λιμάνι;

Κι ύστερα τι θά πεις για τήν άγκυρα
πού σφηνώνει στά σπλάχνα σου
και σύ δέν στεριώνεις.

Νά γράψεις μου γρήγορα
Άν πέσουν τά λέπια απ' τά μάτια μου
κι έχω ως τότε τό άνέσπερο φως,
σκίσε τίς γραφές μου κι έλα ταχύ.

Τί, τότε πολύ
τά πάντα θά έχουμε αγαπήσει.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΦΩΤΙΟΣ ΠΑΣΧΑΛΑΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΘΕΟΣ

Με δυναστεύει ένας μικρός Θεός
πού μαζί μου είδε τό φώς.
Όσάν λευκή σκιά με άκολουθει
στήν άτελεύτητον πορεία μου
στό σκότος ή κάτω από τόν ήλιο.
Άγρυπνο τό δλέμμα του διατρέχει
τήν κηλιδωμένην μου ψυχήν
όπως άνέφελος άνατολή
έπειωμένην πολιτείαν.
Δέν άφίνει νά σδύσω τήν μνήμη μου
στήν χώρα τών λωτοφάγων
και κλαίοντας πορεύομαι
άμαρτωλός και νοσταλγός.
Με καίει με λάμψεις από άστρα
μέσα είς άλγη και δάκρυα
πλάθει τό καινούριο μου πρόσωπο
όπως με πάθος καλλιτεχνεί
ό κεραμέας τόν άμφορέα του
έπάνω στήν δψιν του χαράσσοντας
σχήματα δυσερμήνευτα

και κάπου - κάπου στίγματα
από χρώματα γεμάτα με φώς.

Αυτός, αυτός ό μικρός θεός
ή δυστυχία και ή σωτηρία μου.

Τό καινούριο μου πρόσωπο, σύντροφοι,
δέν είναι άνέμελο και ώραϊον.
Φέρει τών κεραυνών τά σημάδια
έχει τήν κρυφήν συλλογήν
και τήν λύπην τών έρημων βράχων
καθώς έπάνω των έναλλάσσονται
οι καταιγίδες και τό φώς.

Μοναχικέ όδοιπόρε τών όρέων,
όταν με δέος άτενίξης
ρωγμές και χαράδρες σκοτεινές,
πού άφίνουν ψιθύρους μελλωδικούς
ή άπροσδιόριστες κραυγές,
στοχάσου πώς είναι βαθειές πληγές,
πού άνοιξαν στο πρόσωπο τής γής
άτίθασσι ποταμοί
και άνελέητοι σεισμοί
στά θάραθρα κρημνίζοντας
παρθένους και άθώους τόπους.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΒΑΣΙΛΙΔΗΣ

ΔΥΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

1

Χωρίς νά ξέρουμε τί θάρθη
ήλιος ή βροχή
πάντοτε περιμέναμε
με τίς καρέκλες μας κατάφατσα στον τοίχο
τ' άπόγιομα τής Κυριακής,
στή γειτονιά μου,
όταν άργούσε ό Θεός
νά μās άνοίξη τήν καρδιά του.

2

Μαζί σου
ξεχειλίζανε οι μέρες μου χαρά
και λαχταρούσα
τόν ίδιο τόπο πάντα και τή θάλασσα
πού αγαπηθήκαμε.
Έτσι οι φροντίδες μου μεγάλωναν τό καλοκαίρι
κι όμως ποτέ δέν έμαθα
γιατί φοβόμουν
τούς καλογέρους στά έρημόκλησσα
και τά ψηλά τά πεύκα στή Ραφήνα,
κι όλο κατέβαινα
τίς σκάλες για τά κόκκινα λιμάνια.
Τά μεσημέρια κουρασμένοι άγκαλιαζόμασταν
χωρίς τούς φόβους απ' τά δέντρα
όμως τά βράδυα
ή σκιά άδάσταχτη.

ΚΩΣΤΑΣ ΛΟΓΑΡΑΣ

